

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Pavla Simona, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Litoměřicích**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 8 C 99/2017, o zaplacení 19 405 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **CoreTel, s.r.o. v likvidaci**, IČ 27970469, se sídlem v Brně, Vídeňská 546/55, zastoupené V. Š., a žalovaného **R. Z.**,

t a k t o :

- I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 8 C 99/2017, o zaplacení 19 405 Kč s příslušenstvím, **je soud.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 11. 4. 2017, čj. 8 C 99/2017-38, **se zrušuje.**

O d ů v o d ň ě n í :

[1] Návrhem doručeným 28.11.2017 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Spor vznikl mezi ním a Okresním soudem v Litoměřicích ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 8 C 99/2017 o zaplacení 19 405 Kč s příslušenstvím.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Žalobkyně uzavřela s žalovaným 4. 11. 2008 smlouvu, na jejímž základě se zavázala poskytnout žalovanému službu elektronických komunikací sítě GSM provozovanou poskytovatelem Telefónica O2 Czech Republic, a.s. (dále jen „smlouva“). Vzájemná práva a povinnosti smluvních stran se měly řídit smlouvou, přílohou č. 1 – Technické specifikace, přílohou č. 2 – Ceny a platební podmínky a Všeobecnými obchodními podmínkami žalobkyně.

[4] Jelikož žalovaný nezaplatil za poskytované služby, obrátila se žalobkyně na soud. Návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu podaným u Okresního soudu v Litoměřicích se domáhala, aby okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit 19 405 Kč s příslušenstvím a přiznal žalobkyni náhradu nákladů soudního řízení.

[5] Okresní soud v Litoměřicích vydal elektronický platební rozkaz ze dne 1. 8. 2016, čj. EPR 143560/2016-5, kterým žalovanému uložil, aby do 15 dnů ode dne doručení platebního rozkazu zaplatil žalobkyni pohledávku ve výši 19 405 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 800 Kč. Elektronický platební rozkaz se však žalovanému nepodařilo doručit do vlastních rukou, Okresnímu soudu v Litoměřicích proto nezbylo než jej zrušit usnesením ze dne 9. 2. 2017, čj. EPR 143560/2016-8.

[6] Okresní soud v Litoměřicích poté usnesením ze dne 11. 4. 2017, čj. 8 C 99/2017-38, řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok III.). Okresní soud vycházel z § 7 odst. 1 a § 104 odst. 1 o. s. ř. a 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), a dospěl k závěru, že k rozhodování sporů ve věcech úhrady za telekomunikační služby je příslušný Český telekomunikační úřad.

[7] Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postupem okresního soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu. V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu čj. Konf 38/2009-12, Konf 54/2010-9 a Konf 10/2014-12, ve kterých zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel namítl, že v nyní rozhodované věci není splněna osobní podmínka, neboť ze smlouvy vyplývá, že k vlastnímu poskytování služeb dochází v síti společnosti O2 Czech Republic a.s. (dále jen „společnost O2“, dříve Telefonica O2 Czech Republic, a.s.) a žalobkyně vystupuje pouze jako prostředník či zprostředkovatel mezi poskytovatelem služeb elektronických komunikací a žalovaným.

[8] Dle navrhovatele je předmětem sporu nárok vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovaným. K rozhodování ve věci proto není příslušný navrhovatel, ale civilní soud.

[9] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[10] Podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřel svou pravomoc Okresní soud v Litoměřicích i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o některých kompetenčních sporech.

[11] Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

[12] Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

[13] Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů) na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) téhož zákona rozumí služba obvykle

poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespocívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) téhož zákona („*uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“).

[14] Jelikož byla žalobkyně v době uzavření smlouvy osobou oprávněnou nabízet veřejně dostupné služby elektronických komunikací, musel zvláštní senát zkoumat, zda byla současně poskytovatelem veřejně dostupných služeb elektronických komunikací (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 72/2010-10).

[15] Žalobkyně se v článku II. odst. 1 smlouvy zavázala žalovanému poskytnout službu elektronických komunikací sítě GSM provozovanou poskytovatelem společností O2. Všeobecné obchodní podmínky za poskytovatele označovaly společnost O2; dle odst. 3. 2. 1. služby elektronických komunikací sítě GSM byly poskytovány prostřednictvím společnosti O2. Vyúčtování služeb provádí žalobkyně a úhrada probíhá na účet žalobkyně uvedený na faktuře. Zvláštní senát ve věci sp. zn. Konf 38/2017 již řešil skutkově obdobný kompetenční spor, ve kterém vystupovala žalobkyně jako zprostředkovatel telekomunikačních služeb. Ve zmíněné věci si navíc vyžádal rámcovou smlouvu mezi žalobkyní a společností O2 a i s ohledem na její obsah dospěl k závěru, že žalobkyně neposkytovala služby elektronických komunikací. V nyní projednávané věci nemá důvod tento závěr měnit.

[16] Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně vystupovala jako osoba, která pouze umožňuje účastníkům využít služeb elektronických komunikací, sama však služby elektronických komunikací přímo aktivně neposkytuje, ale pouze jim prodává (přenechává k dalšímu využití) služby, jež poskytuje společnost O2. Žalobkyně proto není osobou vykonávající komunikační činnost; tou je společnost O2.

[17] Taktéž žalovaný není účastníkem podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, protože neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací (společností O2) smlouvu na poskytování těchto služeb. Zvláštní senát totiž neshledal existenci právního vztahu mezi žalovaným a společností O2.

[18] Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

[19] Zvláštní senát se dále zabýval tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc návrhatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k dluhu.*“ O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti se službami, které poskytuje žalobkyně, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci návrhatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi

společností O2 a žalovaným právní vztah nevznikl, nejsou ve věci naplněny podmínky ani pro použití § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích, proto zvláštní senátem výrokem I. vyslovil, že je ve věci příslušný vydat rozhodnutí soud.

[20] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o řešení některých kompetenčních sporů zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. zrušil usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 11. 4. 2017, čj. 8 C 99/2017-38.

[21] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o řešení některých kompetenčních sporů závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Okresní soud v Litoměřicích bude tedy dále pokračovat v řízení o zaplacení částky 19 405 Kč s příslušenstvím.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. března 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu